

[Poul Sørensen.]

voldgift, vi behandler i dag. Det er den højtærede statsminister og hans regering, der har lagt lovforslaget på bordet og bedt os tage stilling til det og finde en afgørelse. Jeg synes, det kunne være interessant for befolkningen at få at vide, efter at vi nu har drøftet det i årevis herinde, om det ærede medlem hr. Hans Rasmussen vil leve op til det princip, han giver udtryk for, at hvis en konflikt ikke kan ordnes mellem arbejdere og arbejdsgivere, bør alle holde fingrene væk.

Vil det ærede medlem fastholde det her i dag? Jeg har ved andre lejligheder haft den glæde at kunne stille spørgsmål, beklageligvis uden at få svar. Vil det ærede medlem fortælle det høje ting og offentligheden, om han stadig lever i den opfattelse, at hvis arbejdsmarkedets parter på et enkelt område ikke kan blive enige, skal man slås til den bitre ende, og er det opfattelsen hos en så fremtrædende fagforeningsmand som det ærede medlem, at det er den udvej, man også fremefter skal benytte sig af?

Jeg synes, der er en lysning i sagen. Jeg har deltaget nogle år i arbejdsretskommissionens arbejde og fulgt tingene, som man nu kan, når man ikke er direkte part i sagen, og jeg vil gerne understrege, at fagorganisationerne og arbejdsgiverne i princippet har anerkendt voldgiftstanken, ganske vist på sekundære områder, men her har de anerkendt princippet. Det ved jeg også det ærede medlem vil give mig medhold i. Derfor håber jeg, at skridtet fra de sekundære områder til de afgørende større områder under lønforhandlinger må kunne tages derved, at parterne selv indarbejder en voldgiftsordning, som de har ansvaret for, og at de stridsspørgsmål, der kan være, og som bringer hele landet med ind i kampen mellem de to parter, må kunne løses på denne måde.

Jeg har også et par bemærkninger til den højtærede statsminister. Ja, jeg er meget ængstelig for udviklingen på arbejdsmarkedet efter det, der er sket i disse måneder. Jeg er ligeledes meget ængstelig for forligsinstitutionen. Jeg har forsøgt at følge forhandlingerne om, hvorledes forligsinstitutionens arbejde skulle tilrettelægges, og det har jeg gjort i nogle år. Den

erfaring, jeg her fik, går ud på, at forligsinstitutionen var uhyre ængstelig for at bringe et mæglingforslag til veje, når parterne ikke ville anbefale det. Jeg har vel lov at sige, at det princip ikke er blevet fulgt. Måske tillægger den højtærede statsminister det ikke synderlig betydning; jeg gør det. Så vidt jeg kan overskue situationen, vil det blive til ulykke for os, om forligsinstitutionen skulle svækkes, og det er mit absolutte indtryk, at de snirklede forhandlinger og ofte ejendommelige resultater, man er nået frem til, og som man ikke kan overse, når man ikke har været direkte med i arbejdet, fører mod det resultat, at det, som i mange år har stået som en fast institution, som selv kunne afgøre, hvad den ville være med til, og hvad den ikke ville være med til, svækkes. Min ængstelse, højtærede statsminister, som jeg håber man fremover kan fratage mig, er ængstelsen ved at få ganske faste regler for, hvordan der her skal virkes.

Også om forhandlingsreglerne må jeg sige et par ord.

Jeg ved meget vel, at man gang på gang, når vi er kommet som repræsentanter for tredjepart, dem, der står udenfor, men som skal lægge ryg til, har sagt: det er et område, som vi nok selv skal ordne. Jeg tror, at mange i offentligheden vil give os ret i den kritik, vi har rettet mod de nuværende former for forhandling og det grundlag, der arbejdes på.

Jeg kan lige fra begyndelsen været imod opdelingen i områder og de aftaler, der herom er truffet mellem de to parter. Det er ikke bagklogskab, men det er min opfattelse — som deles af andre — at det ikke er nogen rimelig vej at gå. Men svaret, når kritikken kom frem, var det samme hver gang: det skal I ikke blande jer i, det skal vi nok selv ordne. Jeg vil derfor gerne sige til det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, at det må vist blive sådan fremefter, at også den tredje part er med i overvejelserne med hensyn til, hvorledes forholdet mellem arbejder og arbejdsgiver skal ordnes.

Men for at vende tilbage til det, der interesserer mig mest af det hele: vil det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, en af de mest fremtrædende fagforeningsfolk her i landet, siddende midt i spillet, over for